

СВІТОВІ ТРЕНДИ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ СУКУПНОГО ПОПИТУ

Титаренко М.В., гр. ГРС-39

Науковий керівник – ст. викл. **Н.М. Федоренко**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Сучасний стан української економіки потребує формування ефективного механізму реалізації сукупного попиту, як найактивнішої макроекономічної складової, що впливає на рівень національного виробництва і зумовлює траєкторію загальноекономічної динаміки. В основі цього механізму лежить визначення умов та факторів розвитку сукупного попиту у контексті загальносвітових трендів економічного розвитку, а саме: лібералізація зовнішньоекономічних зв'язків країн; тенденція до уніфікації та стандартизації в різних галузях міжнародного соціально-економічного життя; процеси транснаціоналізації виробництва та глобалізації господарського життя.

Сучасні тренди розвитку світової економіки полегшують вихід на зовнішні ринки, посилюють відкритість національних економік та стимулюють орієнтацію національних виробників на потреби світового ринку, посилюють зовнішню складову сукупного попиту.

До трендів внутрішнього попиту можна віднести: певну стабільність структури використання ВВП у розвинених країнах зі значною часткою валового нагромадження капіталу, що забезпечує високі темпи НТП, зростання витрат домогосподарств на придбання предметів домашнього вжитку; медичне обслуговування, освіту, транспорт та відпочинок.

Високий ступінь зовнішньої відкритості України обумовлює зростаючу значущість зовнішньоторговельних чинників формування сукупного попиту та економічного зростання. Розвиток внутрішнього попиту в Україні більшою мірою залежить від внутрішньої політики уряду, не характеризується сталою динамікою та демонструє суттєві щорічні зміни, що посилює дестабілізацію економічного розвитку країни.

Політика стимулювання попиту повинна враховувати реальні можливості власного виробництва та бути спрямована на розширення попиту на вітчизняні товари та послуги завдяки моніторингу динаміки та структури попиту населення, прогнозуванню його обсягу; зменшенню рівня диференціації рівня доходів населення; впровадженню диференційованої ставки податку на доходи залежно від обсягів доходів; удосконаленню кредитної політики тощо.